

6. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH (EXAUDI)

29. května 2022

Skutky 16, 16-34: Když jsme šli jednou do modlitebny, potkala nás mladá otrokyně, která měla věšteckého ducha a předpovídáním budoucnosti přinášela svým pánům značný zisk. Chodila za Pavlem a za námi a stále volala: „Toto jsou služebníci nejvyššího Boha. Zvěstují vám cestu ke spáse.“ A to dělala po mnoho dní. Pavlovi to bylo proti mysli, obrátil se proto na toho ducha a řekl: „Ve jménu Ježíše Krista ti přikazuji, abys z ní vyšel!“ A v tu chvíli jí ten zlý duch opustil. Když si její páni uvědomili, že tím přišli o svůj zisk, uchopili Pavla a Silase a vlekli je na náměstí před městskou správou. Tam je předvedli před soudce a řekli: „Tito lidé pobuřují naše město. Jsou to Židé a rozšiřují zvyky, které my jako Římané nemůžeme uznat, nebo se dokonce podle nich řídit.“ Také dav se obrátil proti nim a soudcové z nich dali strhat šaty a rozkázali je zbičovat. Když je důkladně zbičovali, zavřeli je do vězení a žalárníkovi poručili, aby je dobře hlídal. On je podle toho rozkazu zavřel do nejbezpečnější cely a pro jistotu jim dal nohy do klády. Kolem půlnoci se Pavel a Silas modlili a zpěvem oslavovali Boha; ostatní vězňové je poslouchali. Tu náhle nastalo veliké zemětřesení a celé vězení se otřásl až do základů. Rázem se otevřely všechny dveře a všem vězňům spadla pouta. Když se žalárník probudil a uviděl, že jsou všechny dveře vězení otevřené, vytasil meč a chtěl se zabít, protože myslel, že mu vězňové uprchli. Ale Pavel hlasitě vykřikl: „Nedělej to! Jsme tu všichni!“ Tu žalárník rozkázal, aby mu přinesli světlo, vběhl dovnitř a pln strachu padl před Pavlem a Silasem na kolena. Pak je vyvedl ven a řekl: „Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?“ Oni mu řekli: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“ A začali jemu i všem v jeho domácnosti zvěstovat slovo Boží. Ještě v tu noční chvíli se jich ujal, očistil jim rány a hned se dal se všemi svými lidmi pokřtít. Pak je zavedl do svého domu, pozval je ke stolu a s celou rodinou se radoval, že uvěřili v Boha.

Zjevení 22, 12-14.16-17.20-21: „Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal. Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. Já, Ježíš, posílám svého posla, aby vám to dosvědčil po všech církvích. Já jsem potomek z rodu Davidova, jasná hvězda jitřní.“ A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života. Ten, od něhož je to svědectví, praví: „Ano, přijdu brzo.“ Amen, přijď, Pane Ježíši! Milost Pána Ježíše se všemi.

Jan 17, 20-26: Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: „Otče, neprosím jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno - já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne. Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich.“

Modlitba za budoucí věřící

Při poslední večeři Ježíš strávil se svými učedníky několik posledních hodin, aby jim řekl to nejpodstatnější. Tomu se říká tzv. Diskurz v horní místnosti, to jsou kapitoly 13-17. Mezi těmito kapitolami najdeme krásné kapitoly 14 a 16, které mluví o Duchu Svatém a ve středu je kapitola 15, která mluví o spojení mezi Ježíšem a jeho učedníky. Myslím, že 17. kapitola je až symbolicky spojena právě s tímto poutem mezi Ježíšem a námi. Jistě z vlastní zkušenosti víte, že klíčovou spojnicí tohoto vztahu je modlitba. Kapitola 17. je nádherná Ježíšova modlitba, tzv. velekněžská modlitba. Prvních pět veršů se Ježíš modlí za sebe. Najdeme tu krásné vyučování o vztahu mezi Otcem a Synem a jejich vzájemně prokazované slávě. Syn oslavuje Otce a Otec Syna. Druhou část modlitby tvoří verše 6-19, kde se Ježíš modlí za své učedníky. Ježíš je oslaven ve svých učednících. Ježíš je zdrojem jednoty mezi učedníky. A třetí část modlitby jsou verše 20-26, kde se Ježíš modlí za budoucí věřící. Najdeme tu neuvěřitelnou myšlenku, že slávu, kterou Otec dal Ježíšovi a Ježíš svým učedníkům dává i učedníkům svých dvanácti. Máme před sebou jeden z nekrásnějších textů v Bibli. Pojďme se ponořit na několik chvil do obsahu Ježíšovy modlitby a naberme inspiraci pro naše vlastní modlitby. Zároveň můžeme pochopit, co je zdrojem největší radosti v našem životě.

Ježíš se tedy modlí za sebe, modlí se za své učedníky, ale nejen to, modlí se za ty, kdo jednou v Něho uvěří skrze Jeho učedníky. **Modlí se za budoucí věřící, tedy i za nás.** Ježíš říká, že Otec oslaví Syna svou slávou. Říká, že Syn dá poznat svou slávu Jeho učedníkům. A nakonec že dá svou slávu i učedníkům svých učedníků. Jde vlastně o nekonečný řetěz Boží slávy. Je to jako s ohněm, který se předává. Jeden oheň zapálí druhý a ten zapálí třetí oheň atd. Jinými slovy, jeden křesťan zapálí druhého, ale zdrojem tohoto ohně je vždy sám Bůh, Duch slávy, Duch Svatý. Někdy se na podstatu tohoto spojení zapomíná. Říká se, hlavně se musí předávat víra z generace na generaci. Ale jak chci předávat něco, co sám nemám? Nebo pokud to mám, jak chci vzbudit víru v druhých lidech? Jediná možnost je žít autentickým životem učedníka Ježíše a mluvit o tom, co to znamená a ukazovat na zdroj naší radosti, na Krista. Zdrojem víry nejsem já sám, ale Ježíš. To Bůh může zapálit oheň v druhých. A proč? Ježíš ukazuje důvod, proč je to důležité. Když jsou lidé prostoupeni Duchem Božím, když lidé hledí na Boží slávu, tak jsou jedno v Kristu. Ne, že je jim všechno jedno. Ale že jsou jednotní v Kristu. Je smutné, že kolem sebe vidíme tolik ne-jednoty mezi křesťany. Někdy se hádáme ohledně bezvýznamných nebo ne tolik důležitých témat. Ale Boží povolání je, aby křesťané byli jednotní. Jednotní, ale v čem? No přece v lásce. Bůh je láska a On je tím, kdo ukazuje svou lásku svému Synu a ten ukazuje svou Lásku svým učedníkům a ti mají ukazovat Boží lásku světu.

Poznat Boha nejde jinak než skrze Ježíše Krista a to se děje skrze poznávání Jeho slov a následování. Ježíš nám ukazuje, co to znamená na vztahu mezi Otcem a Synem. Otec miluje svého Syna, je na něho hrdý, když dokončí svůj úkol a Syn je naopak hrdý na svého Otce, že je Jeho Syn. Syn má v Otci nezměrný zdroj radosti. Podobně i Kristův učedník má v Kristu nezměrný zdroj radosti v životě.

Mnohdy ale žijeme tak, jako když tlačíme auto s prázdnou nádrží. Auto se nedá tlačít do kopce. Je třeba natankovat, nastoupit a nastartovat. Tak dokážeme vyjet každý kopec. Když se tedy zahledíme na Boží slávu, jsme prostoupeni Boží láskou a máme v životě radost, která je zřejmá na našem životě, na způsobu našeho mluvení a dokonce na naší tváři. Přeji nám do nastávajících Letnic, abychom si hlouběji uvědomovali Boží lásku k nám a byli Svatým Duchem více prostoupeni. Přeji nám všem, aby se náš duchovní život prohloubil a naše modlitby byly hlubší než doposud. Přeji nám, abychom mohli v našich životech zakoušet více lásky a radosti a více Boží moci. Mám naději, že i lidé kolem nás uvidí v našich životech něco víc a poznají skrze to Boží lásku a budou chtít mít toho, který je mezi námi a v nás. Ať je Bůh s vámi. Amen.